

Zürich - Amsterdam
en andere verhalen

Richard Schoens

Zürich - Amsterdam
en andere verhalen

Eerder verschenen:
Polonaise op de Dam, toneelwerken (2016)

© 1986-2017 Richard Schoens
Auteursfoto (1989): Sylvia Schoens

ISBN 978 94 021 5905 9

www.ricschoens.nl

voor Brian

Inhoud

Voorwoord 7

Een Kerstverhaal 11

Adonis 21

Postkantoor 31

De volgende ochtend 37

Buur 43

Vijfentwintig 49

Zürich – Amsterdam 53

Chickendale 65

Huize Manko 73

Het Missen der Dingen 79

De Huwelijkslijst 109

De Dag dat Simon Nootenheuvel een Besluit nam en zijn
Leven Veranderde 119

Voorwoord

Schrijven zat er al vroeg in bij mij. Doordat ik opgroeide met oudere broers, leerde ik al als kleine dreumes het schrijven van woordjes. Mijn naam natuurlijk, maar ook vieze woorden (mijn broers waren daarvoor in de juiste leeftijd). Gaf mij een pen en een blanco deurpost, en ik kalkte de hele boel onder, van boven tot onder. En natuurlijk onder grote hilariteit van mijn broers, die mijn kundigheid als persoonlijke verdienste beschouwden. Ik vond de kleuterschool maar stom, met al dat geknip en geplak. Ik wilde schrijven en woorden leren! Mijn moeder haalde mij daarom vroeg van de kleuterschool (dat kon toen nog, denk ik) en hield mij thuis tot ik naar de grote school kon. Gelukkig was ik, wat ze noemen, een vroege leerling en kon ik in het staartje van mijn vijfjarige leeftijd dus al naar de basisschool.

Daar schreef ik al verhalen en tekende er zelf ook plaatjes bij. Diverse keren haalden mijn creatieve uitpattingen de edities van de schoolkrant en de nieuwsbrieven voor de ouders. Die werden stevast gestencild door Ome Piet (de vader van de hoofdonderwijzeres van de school). Toen ik daar oud genoeg voor was (ik denk een jaar of zeven, acht) mocht ik wel eens

helpen. De bedwelmende lucht van thinner (of hoe heette dat spul waarmee de inktrol van de stencilmachine werd schoongespoten) herinner ik mij nog goed. Een zevenjarig jochie aan die chemische geuren blootstellen. Het waren andere tijden. Toch ben ik er niet zo slecht vanaf gekomen...

Ook in mijn puberjaren las en schreef ik veel. Veelal korte verhaaltjes. Mijn grote voorbeelden waren Simon Carmiggelt en Jos Brink. Deze laatste heeft een aantal alleraardigste bundeltjes geschreven, die mij, zeker als puber, door zijn grappige en bloemrijke woordgebruik, zeer aanspraken. Dat vertaalde zich in het woordgebruik dat ik in mijn schrijfsels aannam.

Toen ik achttien was, leek het mij aardig om in plaats van een kerstkaart, een zelfgeschreven verhaal rond te sturen. Dat resulteerde in *Een Kerstverhaal*, het eerste in deze bundel. Omdat ik toen al een computer had en een matrixprinter, kon ik de tekst redelijk eenvoudig vermenigvuldigen. Ik maakte er zelf een boekje van (met zilverkleurig papier, afwrijfletters op de kaft en met houtlijm gelijmde losse blaadjes papier). Een traditie was geboren! Bijna jaarlijks schreef ik mijn alternatieve kerstkaarten en stuurde deze, in beperkte oplage, naar familie en vrienden. Ze zijn bijna allemaal in deze bundel terecht gekomen.

Niet alle verhalen zijn overigens geschreven als kerstgeschenk. In deze bundel is ook een kort gedicht opgenomen, dat ik schreef voor op de uitnodiging voor mijn vijfentwintigste verjaardagsfeest. En het verhaal *De Huwelijkslijst* schreef ik als een soort alternatieve bruidssuikers, om aan de gasten op mijn huwelijk te geven. Inmiddels weer gescheiden draag ik deze bundel wel op aan mijn toenmalige echtgenoot, die altijd mijn maatje en één van mijn beste vrienden is gebleven.

Bij het opnieuw lezen van de verhalen, om deze bundel samen te stellen, viel mij op dat er inmiddels veel om ons heen is veranderd. In *Een Kerstverhaal* maak ik de opmerking dat euthanasie niet alleen bij dieren, maar ook bij mensen in sommige gevallen mogelijk zou moeten zijn. Dat kon toen dus nog niet. In een ander verhaal waren er nog echte postkantoren, giro-enveloppen en faxformulieren! En vooral de wachtrijen voor het loket waar al dit moois te verkrijgen was. Pincodes, net nieuw en waar iedereen nog enorm aan moest wennen. De slaaptrein naar en van Zürich reed in 2016, drieëntwintig jaar na de reis in het titelverhaal, zijn laatste rit. Er waren nog guldens.

Ontluikende liefdes, verlangen, hunkerende en smachtende adolescenten erotica en een visie op de wereld in de ogen van een begin twintiger. Veel is gebeurd sindsdien, met de wereld (en met mij). De wereld is anders geworden.

Beter? Slechter? Nee, anders...

Een Kerstverhaal

1986

